

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118789584/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

have faaet Fornis, og af den bakkede Bred tilhøje lyste en bleggrøn Skovtop gennem Regntaaen — vistnok et godt Stykke borte. Regnen, der næsten var holdt op et Øjeblik, blev tættere igen, men samtidig tog ogsaa Lysningen til.

Jeg gik ned ad Kahytstrappen og traf ganske rigtig mit Selskab i Forrummet. Gouvernanten læste ikke længer, men fortalte heller ikke Historier, da hendes lille Plageaand var falden i sød Slummer. Denne Gang afventede jeg ikke Spørgsmaalet, om det klarede? men fortalte strax, at det saa ud til at blive godt Vejr. Den unge Pige smilede ganske fornøjet, og takkede mig for Laan af Plaiden, som hun gav sig til at lægge omhyggelig sammen; da den var saa stor som en lille Selskabsdug, maatte jeg hjælpe hende dermed, og vakte hendes Munterhed ved at tage kejtet fat; der var netop saa megen Plads, at vi kunde stramme den ud i hele dens Længde, og saa manøvrerede vi henimod hinanden paa den bekendte Maade, til vore Hænder mødtes. Men før jeg kunde faa sagt Noget, var hun med et hurtigt Tak allerede sprunget op ad Trappen, overladende det til den større Pige at purre den Lille op.

Der var snart overfyldt af Passagerer paa det fugtig glindsende Dæk, hvor man endnu ikke kunde

sidde paa Bænkene. Kun enkelte Draaber glimtede gennem Luften, som var ganske fugtig varm; oventil blaaede Himlen, Floddalen stod endnu fuld af en lys Em, og Skovene paa Klippeterrasserne dampede saa stærkt, som om enhver Grantop var en lille Skorsten, hvorfra en fin blaa Røg krusede sig tilvejs og opløste sig i Solglansen. Forude glitrede Flodvandet skarpt og blændende. Man saa allerede et Par Smaahuse af Rathen ved Foden af Basteis lodrette Fjældmure og bagved dem en underlig vild og sønderrevet Klippemasse, Gamringstenen, som jeg havde bemærket fra mit Vindue.

Jeg gav mig til at lede efter mit Smule Rejsegods, som endelig fandtes i god Behold under Persenningen. Saaledes havde jeg ikke faaet Tid til at se mig mere om efter den smukke Rejsefælle, da Raabet lød: „Rathen, am Steier absteigen“, og jeg fik travlt med at trænge mig agterud med mine Sager. Da jeg naaede derhen, saa jeg til min Glæde det graa Slør vimple forrest i Rækken, og strax efter gik hun over Landgangsbroen med sine Smaafolk.

Inden jeg havde faaet fat i en Drager, vare de komne mig af Syne.